

Sandra Berg

EN
TOEN
KWAM
HIJ

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag: Coco Bookmedia, Amersfoort
Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

En toen kwam hij

ISBN 978-94-6204-217-9
CUPIDO – GROOT

© 2018 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvou-
digd en/of openbaar worden gemaakt, op welke
wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

**“The world is a dangerous place to live;
not because of the people who are evil,
but because of the people who don’t do
anything about it.”**

Albert Einstein

HOOFDSTUK 1

Eva zat in de rode bureaustoel achter het witte bureau met het spiegelende glazen blad – hoe verzijn je het? – en keek door het raam uit over de stad.

De vroege schemering werd als een grauwe sluier over de natgeregende gebouwen gedrapeerd. Lampen gingen aan. Nog even en dan veranderde de stad in een verzopen kerstboom.

Ze keek weer op het scherm van de laptop. Naar de knipperende cursor en het onbenullige witte virtuele blad.

Het was niet zo dat ze geen inspiratie had. Geen ideeën. Hooguit dat ze geen *zinnige* inspiratie had.

Haar brein leed aan ADHD en sprong van de hak op de tak. Ieder idee voor een nieuw script wiste ze weer na een enthousiast begin. Onwaarschijnlijk. Te ver gezocht.

Ze had geen idee waarom ze op een bepaald moment omkeek. Ze wist immers dat de andere bureaufauteuil leeg was. Hij was nogal vaak leeg, die stoel.

Josh had de werkkamer ingericht. Hij had gekozen voor de steriele bureaus, de te dure stoelen en de glanzende kasten. Hij. Niet zij. Een glazen kooi in de woonkamer. Een etalage die hij slavenkooi noemde. Alsof hij zich ooit uitsloofde.

Hij had ook het appartement ingericht. Zij had alleen de kist met het houtsnijwerk, de antieke salontafel, de zachte grijze Ikea bank met zijn vrolijke kussens en die ene kleurige mat uitgekozen. Een kleurige druppel op een metalen plaat, die niet opwoog tegen de strakke meubels in de eetkamer en de slaapkamer of tegen de keuken zonder handvatten, waardoor de hele ruimte één glimmende wand leek. Ze hield niet van glimmende wanden.

Haar appartement was een showroom. Josh' showroom.

En Josh zat niet op zijn plaats. Werkte niet. Niemand wist wat hij op dit moment wel deed. Nou ja, *zij* wist het niet.

Ze zag hem voor zich. In een casino, gooierend met biljetten. In een sportauto met wapperende haren, zwaaiend naar imaginaire fans op het trottoir. In bed met een wulpse blondine.

Dat laatste beeld bleef in haar hoofd hangen als

een scène uit een film. Ze zag zichzelf die slaapkamer binnengaan. In haar hand een emmer met rottende blauwe bessen. Verschrikte gezichten van Josh en de slet. Haar zelfverzekerde passen naar het bed. Het omgooien van de emmer met blauwe smurrie over hun hoofden. Blonde haren die blauw kleurden en voorlopig zo zouden blijven. Zijden lakens met paarse vlekken die groter en groter werden. Een foto op Facebook. Of een filmpje op YouTube.

Precies op dat moment hoorde ze de deur opengaan, voetstappen in de gang en Josh' stem. "Lekker ding van me... Ik ben thuis."

Het scenario spatte als een luchtbel uit elkaar. Ze klapte de laptop dicht, stond op en liep naar de deuropening van de glazen box.

Josh kwam de woonkamer binnen en nam een vlaag frisse buitenlucht met zich mee.

Zijn gezicht had een gezonde rossige kleur. Zijn blonde haren groeiden bijna tot op zijn gespierde schouders en als er een lok voor zijn ogen hing, gooide hij die altijd met een zwierig gebaar naar achteren. Bruine ogen. Ongeschoren look. Getraind lijf.

'Om op te vreten,' zeiden haar vriendinnen in het

begin. Zei *zijzelf* in het begin.

“Waar was je?” vroeg ze. Oké. Ze veranderde definitief in een zure kijvende tuthola. Zijn schuld. Zijn mond vormde een brede lach. “In de sport-school, wat zaken afhandelen en een verrassing voor je regelen.”

“Een verrassing? Voor mij?” Moest haar irritatie nu niet smelten als sneeuw voor de zon? En zo ja... waarom gebeurde dat dan niet?

Omdat ze geen idioot was. Daarom niet.

“Hé, niet zo boos kijken,” zei Josh. Hij liep naar haar toe.

Ze rook zijn aftershave en had geen idee welk merk het was. Heldinnen in haar boeken wisten dat meestal wel. Net als de supervrouwen uit series en films. Zij was geen supervrouw. Ze was een kleine blondine in maillot en kleurig Gudrun Sjödén-gewaad. Haar heldendaden en avonturen speelden zich alleen in haar hoofd en in haar boeken af.

Zijn vingertoppen streelden de contouren van haar gezicht. Het was een prettig, tintelend gevoel en ze voelde het verlangen naar meer. Slapjanus die ze was.

“Het vergde tijd, die verrassing van je. Daarom

was ik zo lang weg. Maar ik beloof je dat het de moeite waard is.”

Hij friemelde met haar blonde haar. Ze huiverde. Ze haatte het dat ze dat deed. “Vertel.”

“Oh nee. Het is een verrassing. Weet je nog.”

“Josh...”

“Morgen.”

“Vervelende vent.” De woede was weg. Haar ruggengraat ook. Of was die er nooit geweest?

Hij wist het en grijnsde. De rotzak.

“Ik moet gaan koken.” Ze maakte geen aanstalten om werkelijk in beweging te komen.

“Veel te laat. We gaan ergens iets eten.”

“Alweer?”

“Je wilt toch niet echt nu nog in de keuken gaan staan?”

Nu moest ze zeggen dat ze precies dat wél zou doen. Liegen dus.

Maar ze *had* er geen zin in. In het koken dus.

Hij kuste haar zacht op haar wang. Zijn stoppeltjes kriebelden haar huid. Zijn vingers gleden plappend over haar rug. “Dat dacht ik al. Aruna? Die hebben ook genoeg keuze voor jou. Lekker wijntje erbij. ”

Hij kuste haar opnieuw. Nu prikkelend zacht op

haar lippen.

Ze knikte. *Slapjanus*.

“Goed. Ik kijk even naar mijn mail terwijl jij je gereedmaakt.” Hij kuste haar nog een keer en stapte langs haar heen het werkhok binnen.

Eva liep naar de badkamer. Donkergrijs en wit. Glazen douchewanden. Zoveel glas. Haar moeder had alleen haar hoofd geschud toen ze de foto's had gezien. Jij en zoveel glas in huis? Lijkt je dat echt een goed idee?

Het hele appartement had haar moeder geen goed idee geleken. Haar vader ook niet. Maar ja, Josh vonden ze net zomin een goed idee.

Eva ging voor de spiegel staan en keek naar haar eigen gezicht. Niet filmster- of model-knap, maar aardig genoeg. Lichtblond haar tot net voorbij de schouders, een pony tot op de wenkbrauwen die ze meestal iets opzijschoof. Of die rechtop stond als ze in een gevecht verwickeld was met een manuscript. Blauwgrijze ogen. Volle mond. Tikje breed misschien. Maar wat was er mis met een brede mond? Niets toch?

Rechte, witte tanden.

Was Josh destijds op haar gezicht gevallen? Misschien. Niet direct voor de hand liggend. Hij hield

van gepolijste gezichten. Op haar lijf misschien. Hoewel, haar lijf was nog geen uitgezakte aardappel, ondanks de drieëndertig jaar die het achter de kiezen had en haar statisch zittend werk, maar het miste de strakheid van de fitness-dames die zich uitsloofden in de sportschool, die blauwe maandag waarop ze daar ook had getraind.

Trainen was een verslaving. Een bewering die in ieder geval niet op haar sloeg. Ze was niet vatbaar voor verslavingen.

Terwijl jij je gereedmaakt voor vertrek.

Josh bedoelde: terwijl jij een duidelijk zichtbare laag plamuur aanlegt en een van de Barbie-jurkjes aantrekt die ik voor je heb uitgezocht en je ongevraagd cadeau gaf.

Was niet het hele idee van het geven van cadeaus dat je iets gaf wat de ontvanger werkelijk wilde hebben?

Ze stak haar tong uit naar haar spiegelbeeld, pakte de etui met make-up en bekeek het resultaat van haar eerdere experiment met bijna onzichtbare schaduwen in haar gezicht die haar meer expressie gaven en de lange donkere eyeliner-lijntjes die haar ogen groter maakten. Puppyachtig groot, bijna. Nee. Kittenachtig groot. Perfectie die alleen

een klein beetje bijgewerkt diende te worden. En alleen dat zou ze doen.

Pas na goedkeuring van het resultaat liep ze naar de slaapkamer, trok haar lievelingsjurkje aan van taupekleurige stof met bescheiden donkerrood en zwart aztec-patroon en het opvallend kleurige – en drukke – borststuk, ook al aztec-patroon in donkerrood, geel, zwart en blauw. De maillot hield ze aan en haar wollige pantoffels ruilde ze om voor taupekleurige esprit peta-laarzen.

Josh zat nog aan zijn bureau en staarde naar het scherm toen ze de woonkamer binnen liep. Hij klikte een mail weg toen ze het kantoor binnenkwam, draaide zich half om en keek naar haar.

“Alweer dat jurkje?”

“Mijn lievelingsjurkje.”

“Ben je daar niet te oud voor?”

“Ik ben drieëndertig. Geen negentig.”

“Het lijkt wel een babydoll.”

“Daarom noemen ze het een babydoll jurk.”

“Het verbergt je mooie lijf.”

Ze glimlachte.

Zijn blik ging omlaag. Zijn wenkbrauwen omhoog. “Met maillot?”

“Lekker warm.”

“En die lompe laarzen?”

Ze glimlachte opnieuw.

“Ik neem aan dat je je nog wilt opmaken?”

“Ik ben al opgemaakt.”

“Ik bedoel...”

“Ik ben er tevreden over,” onderbrak ze hem.

Hij krabde achter zijn oor. Knikte. “Zullen we dan maar?”

“Ja. We zullen. Ik stik van de honger.” Ja. Ze zou weer eten als een bootwerker en zijn bedenkelijke blik negeren. Daar verheugde ze zich op.

* * *

Ze was een beetje teut door de wijn. Maar niet zo teut dat ze niet beseftte dat Josh niet naar huis reed, toen ze het restaurant hadden verlaten.

“Waarom gaan we niet naar huis?”

“Ik zei toch al dat ik een verrassing voor je in petto had.”

“Je zei dat je daar morgen pas meer over zou vertellen.”

“Dat was een klein beetje gelogen.”

“Gingen we daarom met de auto naar het restaurant?”

“Hm.” Hij zette de radio aan. Zijn mond in een grijns. De zwarte, doorweekte stad gleed voorbij. Lampjes vormden excentrieke slingers en koplampen waren gigantische bewegende sterren.

Eva leunde achterover en sloot haar ogen. Ze werd ontvoerd door de knappe prins. Haha.

Ze dacht aan Luuk, het stuk van de school. Zij was zeventien. Hij was achttien en nam haar mee in zijn nieuwe hippe bolide. De knappe prins in een Toyota Corolla in plaats van op het paard. Wit. Dat wel. Met blitse rode strepen, die hij er zelf op had geplakt. Luuk die haar na de bioscoop niet naar huis bracht om haar romantisch goedenacht te wensen, maar die een bospad in reed en haar woede op de hals haalde door zijn opdringerigheid en zijn respectloze lompe handtastelijkheid. Luuk die daarmee door had willen gaan toen ze hem van zich af duwde met de opmerking ‘Oh nee, zo niet’. Die haar nota bene naar huis liet lopen, alleen in het donker, nadat ze hem een mep had gegeven – met de vuist, niet met open hand – en woedend was uitgestapt.

Luuk die al die roddels over haar had verspreid.

Luuk, wiens auto een paar dagen later was voorzien van een stel diepe krassen en waar iemand –

wie oh wie? – visafval door een raampje naar binnen had gewurmd. Hij verdacht haar natuurlijk, maar zij had een overtuigend verhaal opgehangen over een vrouw – de moeder van een van de andere meisjes die kennis hadden gemaakt met de andere kant van de oh zo populaire Luuk? – die ze op die bewuste dag bij de auto had gezien.

Ze was altijd goed geweest in het verzinnen van verhalen. Toen al. En Luuk had haar geloofd.

De sukkel.

Josh was een ander soort prins. Ook al zonder paard. Maar hij wist in ieder geval hoe hij haar moest behandelen.

Ze doezelde een beetje weg. Werd wakker, zag dat ze over de autoweg reden, keek naar Josh, besepte dat hij toch geen antwoord zou geven op haar vragen en gaf zich weer over aan de warme roes van drank.

Ze reden richting Amsterdam. Dat begreep ze. Een nachtje Amsterdam? Zou kunnen.

Ze werd weer wakker toen hij remde. Ze zag het zwart-wit geblokte, ronde bouwwerk met de naam Hilton Amsterdam Schiphol Hotel.

Schiphol?

“Jee,” mompelde ze. Ze ging rechtop zitten. “Wat

doen we hier?”

“Wat doe je meestal in een hotel?”

“Slapen, neem ik aan.” Ze giechelde. “Nou ja, wij meestal dus niet. Maar waarom hier?”

“Ik heb mijn reden.”

“En die is?”

Opnieuw die grijns.

“Ik heb niets bij me.”

“Ik heb een toilettas bij me met de noodzakelijke spullen, schone onderbroeken en wat make-up voor jou.” Hij stapte uit en opende de deur voor haar voordat ze het kon opbrengen zelf in beweging te komen. Dat was Josh. Charmant en galant. De prins uit een abstract sprookje.

“Deftig hotel,” mompelde ze, terwijl ze het gebouw van beneden naar boven bekeek.

“Kom.” Hij pakte een kleine handkoffer uit de auto, legde zijn arm om haar schouders en begeleidde haar naar binnen, naar de strakke moderne receptie op de binnenplaats van het hotel.

Eva hing het Indische, overwegend bordeauxrode, stoffen rugzakje over haar schouders waar Josh zo’n hekel aan had. Maar goed dat ze het toch had meegenomen naar het restaurant. Zonder rugzakje geen geluk. Onzin natuurlijk, maar ze

nam toch nooit dat risico.

Terwijl Josh met de keurig opgepoetste recepti-
niste praatte, keek Eva naar de galerijen met deu-
ren van hotelkamers en naar boven, naar het gro-
te glazen dak. Binnentuin. Binnenplaats. Hoe
noemde je de plek waar ze nu stonden? Hoe zou
ze zoiets in een boek omschrijven?

Josh trok haar letterlijk uit haar overpeinzingen
toen hij zijn arm weer vaderlijk over haar schou-
ders legde en haar meenam naar de roltrap. “Knap
hotel, hè.”

“Ik weet niet wat ik moet zeggen.” Daar was wer-
kelijk niets aan gelogen.

Ik ben nog steeds dronken.

De hotelkamer had stijl. Showroom stijl, maar
toch... Wit, grijs, aardekleuren. Ruimte, comfor-
tabel bed, ruitvormige ramen met uitzicht op de
miljoenen lichtjes van de altijd levende stad in de
verte.

Josh kwam achter haar staan, toen ze bij het raam
stond en legde zijn handen op haar schouders.

“Wie heeft een sterrenhemel nodig met uitzicht
op een stad die zo schittert als Amsterdam?” vroeg
hij. Hij kuste haar nek. Het kriebelde. Ze rilde.
Ik, dacht ze.

Deel één van de verrassing had Josh blootgelegd. Maar het hotel was niet meer dan een minimaal onderdeel daarvan. De echte verrassing kwam morgen pas en hij verheugde zich op haar onvermijdelijke verbijstering.

De voorbereidingen hadden niet zoveel tijd in beslag genomen als hij had doen lijken, maar wat deed het ertoe? Het ging toch om het eindresultaat? En dat was het absolute einde. Al zei hij het zelf. Hij kon nauwelijks de hele waarheid en niets dan de waarheid vertellen.

Jammer dat ze weer dat maffe jurkje had aange trokken, maar ach... Ze konden morgen iets anders uitzoeken. En eigenlijk paste het wel een beetje bij haar. Ze was nu eenmaal anders dan anderen. Dat had meteen zijn aandacht getrokken toen hij haar voor het eerst ontmoette.

Dat en haar lekkere achterwerk.

Hij liet zijn hand over haar rug glijden. Regelrecht naar dat ronde achterwerk. Hij kuste haar hals nog een keer en voelde haar huivering.

“Kom.” Hij pakte haar hand vast en nam haar mee naar het bed.

“Slaapkop.”

“Wat?” Eva opende een oog, constateerde dat het nog donker was en kroop dieper weg onder de kraakheldere lakens.

Zo gemakkelijk gaf Josh niet op. “Wakker worden, slaapmuts.”

“Waarom? Het is middernacht.”

“Het is halfzes in de ochtend. Het ontbijt staat klaar.”

Ze kwam met tegenzin half overeind. Was het nog maar een dag geleden toen ze beweerde dat ze *pas* drieëndertig was? Ze was *al* drieëndertig met een lijf dat rond dit tijdstip als negentig aanvoelde.

Ze streek door haar haren, registreerde dat Josh er walgelijk fit en verzorgd uitzag en volgde zijn blik naar de tafel bij het raam, waar het ontbijt klaarstond.

“Croissants, jus d’orange, koffie?”

Ze rook nu ook de verse broodjes en de koffie. Hoe vaak had ze gezegd dat ze daarvoor wakker gemaakt mocht worden? Wel, precies dát had Josh dus gedaan.

Ze trok zichzelf uit de kreukels, kroop uit bed,

sleepte haar slome lijf naar de tafel en viel gulzig op een knapperig vers croissantje aan, nog voordat ze zat.

“Dat je nog honger hebt...” zei Josh bijna bewonderend. “Ik dacht gisteren dat je met die maaltijd in Aruna de komende week wel vooruit kon.”

“We hebben gesport vannacht, weet je nog?”

Hij lachte. “Je hebt een punt.” Hij nam zelf ook een croissantje en schonk galant koffie in voor hen allebei.

“Waarom zo vroeg?” vroeg ze met volle mond. Een paar kruimels vielen op de grond.

Ze wist dat hij het vreselijk vond als ze met volle mond sprak. Maar wat moest ze dan? Stoppen met eten? Heus niet.

Hij trok een vies gezicht, zette zich eroverheen, lachte weer en zei dat hij zijn redenen daarvoor had.

“Eet nu maar snel en fris je op. Om zes uur vertrekken we.”

“Lijkt wel bootcamp.”

* * *

Josh had er een hekel aan: kijken naar die malende mond met inhoud. Maar vandaag zou hij er niets over zeggen.

Eigenlijk had het ook wel iets grappigs. Het was zo typisch Eva. En vandaag werd haar dag. Hij kon nauwelijks wachten tot hij haar gezicht zag als ze begreep wat ze gingen doen.

Natuurlijk zou ze protesteren. Zeggen dat ze moest werken en dat soort dingen. Maar dan kon hij haar geruststellen. Het was maar één dag. Een onvergetelijke dag. Nou ja, een dag, komende nacht en afgelopen nacht natuurlijk. En die nacht was de moeite waard geweest. Sublieme seks. Hij dacht nooit alleen aan zichzelf. Zijn sterke punt. Een goed begin van een nog betere onderneming. Als ze nu maar niet over geld begon. Die neiging had ze nogal eens. En dat terwijl de tijd waarin dat een rol speelde toch al lang achter haar lag.

Waarom ze daar soms nog steeds zo moeilijk over deed, was hem werkelijk een raadsel. Een therapeut zou de reden in haar verleden zoeken of zo, nam hij aan. Maar een therapeut zou haar ouders ook eens goed onder de loep nemen. Die waren immers nooit volwassen geworden. Goed dat ze momenteel in Frankrijk zaten. Of waren ze nu in

Spanje? Hij wist het niet eens meer. Het deed er ook niet toe. Zolang ze maar ver genoeg weg waren.

* * *

“We gaan vliegen? We gaan echt met het vliegtuig weg?” Verbijstering was niet het juiste woord. Of dekte in ieder geval maar een deel van de emoties die Eva overvielen.

Hij knikte.

“Maar we kunnen niet zomaar op vakantie gaan. Ik moet werken en ik...”

Ja, wat wilde ze nog meer zeggen? Ik wil niet op vakantie? Was dat zo? Of wilde ze daar alleen niet mee overvallen worden? Zat ze werkelijk zo vastgeroest in haar dagelijkse patroon zoals Josh wel eens grapte met die serieuze ondertoon?

“Geen zorgen. Morgen ben je weer thuis en kun je gewoon weer aan het werk.”

“Maar...”

“Kom op. We moeten ons haasten. Daar...”

Milaan Linate Airport. “Milaan?”

“Lekker een dagje shoppen, heerlijk eten, echt Italiaans ijs eten, Italiaans wijntje... Verrassing.”